

Autisme is hard werken, zeker ook op de werkvloer

Door Nicole Mulders

De landelijke organisatie Voorzet maakt zich sterk voor de behandeling en begeleiding van mensen met autisme. Dat doen zij onder meer door hen te ondersteunen op en naar de werkvloer. 'We maken de vertaling voor onze cliënten. Zodat ze begrijpen wat er in het werkveld speelt.'

Meer informatie:
voorzet.nl

De begeleiding in werk bij Voorzet kan zich uiten in jobcoaching, re-integratie of arbeidsbemiddeling. 'We gaan altijd uit van de wensen van onze cliënten,' zegt directeur Arno Beek. 'Een tip: vertel je werkgever dat je autisme hebt, als dat het geval is. Dat maakt het voor jezelf, en voor het bedrijf, makkelijker. En mocht er al iets niet lekker lopen op de werkvloer, geef dat dan tijdig aan.'

Jobcoaching

Neeltje Bakker (directeur HR bij Voorzet) vindt dat vroeg starten met jobcoaching kan helpen. 'Dat is beter dan dat het uit de hand loopt.' Volgens Neeltje was meedoen aan het arbeidsproces vroeger makkelijker voor mensen met autisme dan tegenwoordig. 'Door de drukte en snelle wisselingen van de huidige tijd hebben mensen met autisme meer problemen met werk.'

Duidelijkheid staat in de begeleiding voorop. Mensen zonder autisme begrijpen de meeste ongeschreven regels. Arno: 'Voor onze cliënten ligt dat anders, ook op de werkvloer.'

Anders denken

Alle collega's bij Voorzet hebben duidelijk affiniteit met autisme. Neeltje: 'Ze kiezen er niet voor niets voor bij Voorzet te werken.' Dat geldt ook voor Neeltje zelf. Zij is er door de jaren heen deskundig in geworden, ook al heeft ze zelf geen autisme. 'Het zit 'm vaak in kleine dingen. De telefoon opnemen is vaak lastig voor mensen met autisme. En ik ken een voorbeeld van iemand met autisme die standaard koffie voor zijn collega haalde. En daardoor voor de hele werkvloer. Maar toen zijn collega ziek was, haalde hij voor niemand meer koffie.'

'Onze manier van denken en communiceren is heel anders,' beaamt Arno, die zelf ook een diagnose ASS heeft. Dat erkent Neeltje: 'In feite hebben mensen zoals wij, zonder autisme, eigenlijk juist rare kronkels in ons hoofd.' Arno: 'Bij mij is wit, wit en zwart is zwart. Heel duidelijk is dat.'

Aanpassen

Aanpassingen zijn nodig van beide kanten. Niet alleen moeten mensen met autisme zich voegen naar mensen zonder autisme, die laatste groep moet dat ook. Neeltje: 'Voor mensen zonder autisme is het vaak makkelijker om zich even aan te passen dan voor mensen mét. Dan is de keuze helder, toch?'

Mensen weten Voorzet goed te vinden. De organisatie kan de vraag nu nog net aan. 'We krijgen vaak terug dat onze bemiddeling heeft geholpen,' stelt Neeltje. 'Een goed teken. Mensen met autisme zijn eigenlijk het leukst om mee te werken!'

Neeltje Bakker,
directeur HR
Voorzet

Arno Beek,
directeur
Voorzet

'In feite hebben mensen zonder autisme juist rare kronkels in hun hoofd'

COLUMN

Louise Wester (2002) heeft asperger en woont met haar ouders, haar twee jaar oudere broer, een hond en drie katten in Amsterdam. Ze zit in 5-havo en schrijft in haar columns over hoe het is om een tiener te zijn met autisme.

Lastige klanten

De winkel vult zich met mensen. Ik loop naar een ander gangpad, maar dat blijkt nog voller dan het eerste. Vandaag wordt geen makkelijke dag, overall is het druk. Ik kan mijn werk niet doen zo, ik probeer een plek te zoeken waar niemand staat en waar toevallig ook een product staat dat ik kan bijvullen. Zachtjes hoor ik iemand 'mevrouw' zeggen. Fuck. Ik draai me om en daar staat een klant, een klant met een vraag. 'Hebben jullie ...' Gemompel, ik versta het niet. 'Sorry, kunt u dat nog een keer zeggen?' Ze krijgt een geïrriteerde blik: 'Een ...?' Ik versta weer de helft niet, maar de andere helft herken ik toch niet. 'Nee mevrouw, ik denk niet dat we dat hebben, sorry.' Ik zeg het met een glimlach op het eind en loop dan weg.

Omdat de winkel druk is, word ik gevraagd om nog een kassa te pakken. Na een paar klanten staat de mevrouw voor me. 'Hij lag daar,' zegt ze, wijzend naar een plek in de winkel. 'Maar goed dat ik het nog aan je collega heb gevraagd.' Ik probeer lief te glimlachen, maar zo ziet het er waarschijnlijk niet uit. 'Dat wordt dan drie euro vijftennegentig.' Ze begint muntjes uit haar portemonnee te pakken. 'U kunt hier alleen pinnen, mevrouw.' Ze kijkt geschokt omhoog: 'Je maakt een grapje?' 'Nee mevrouw, sorry, u kunt in deze winkel echt alleen pinnen.' 'En hoe had ik dat kunnen weten,' zegt ze boos. Ik wijs naar alle borden en stickers, een stuk of vijftien, waarop staat dat je alleen kunt pinnen in deze winkel. 'Nou, ik heb geen pinpas.' Ze wordt geïrriteerder. Ik trek mijn schouders omhoog en zeg niks. Boos loopt ze weg, ik roep: 'Een fijne dag nog verder!'

Boos loopt ze weg, ik roep: 'Een fijne dag nog verder!'

Mensen zijn moeilijk, maar ik heb veel geleerd over hoe ik met de klanten moet omgaan. Toen ik net in de drogisterij werkte, kon ik alleen de zinnen zeggen die mijn baas mij had geleerd: 'Gaat het zo mee?' - 'Dat wordt dan vijf euro.' - 'Fijne dag nog!' Ik wist niet wat ik moest zeggen als een klant zich niet aan dit script hield, dan stond ik met mijn mond vol tanden. Als iemand een grapje maakte wist ik niet wat ik moest zeggen, dus zei ik niks. Na veel ongemakkelijke gesprekken en vervelende mensen zijn mijn sociale vaardigheden heel veel verbeterd. Op sommige dagen sta ik nu zelfs met een glimlach vakken te vullen of achter de kassa, en op andere dagen kan ik de klanten wel schieten. Maar of dat alleen aan mij ligt... ●